

Léleket

Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2019/1. szám - Húsvét

ÜNNEPEK ÜNNEPE – HÚSVÉT

*Mert mit sem ér az ábránd és a kultusz,
ha valósággá nem válik hitünk!*

*Majd ha szívünkben feltámadott Krisztus,
Akkor támad fel Krisztusban szívünk!*

(Bajor László: Szívedben kell feltámadnia)

Legnagyobb ünnepünket köszöntjük. Húsvét a legjobb alkalom arra, hogy valami elkezdődjön; bójt után valami más, valami egészen új.

Jézus feltámadásának ünnepe az emberiség megváltásának ünnepe. A halálon győzött az élet!

Mit kezdünk ezzel a jó hírrel? Tudatában vagyunk-e annak, ami a lényeg, ami húsvét igazi tartalma? Vagy a húsvét számunkra is a nyuszi, a piros tojás, a színes népszokások vagy egy hosszú hétvége?

Húsvét valódi tartalma a FELTÁMADÁS.

A temetőken, a nyitott sírnál mindig elhangzik az evangélium: „Jézus Krisztus a feltámadás és az élet, aki hisz őbenne, annak örök élete van!” (Jn 11,25) A lelkész szemben áll a gyászolókkal, látja az arckat, de hogy az ige elérje-e a szívüket is, nem tudhatja. Az elmenők sírja mellett üzen az itt maradóknak. Felkínálja a hit lehetőségét, a folytatást.

A keresztyén hit alapja Jézus Krisztus feltámadása. Ezen áll vagy bukik a hitünk és egész életünk értelme.

Elhisszük-e mi is, mindannyian a titkot, amelyről Pál apostol bizonyosságot tesz a korinthusiaknak: „*Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? Hiszen ha nincs a halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi ige-hirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.*” (1Kor 15,12–14)

Sokan vannak, akik Jézus életét, szolgálatát elfogadják, de a feltámadásával nem tudnak mit kezdeni. Húsvétkor maga a feltámadott kérdez minket: el tudod-e mondani, hogy miatta hiszed a feltámadás valóságát, mert találkoztál vele, mert ott van a szívedben?

Pál apostol húsvéti örömhíre, hogy találkozott Jézussal és az élete gyökeresen más irányt vett. A feltámadott, élő Krisztus ma is velünk van. Hiszed-e?

*Nézz föl az égre: ott van
Felhők és csillagok közt.*

*Pillants körül a földön:
Ott van fűben, virágban,
Állatok bámuló szemében,*

Emberek arcán.

*Áss le a föld alá:
Csontokból és kőületekből
Szándékainak lábnyoma
Dereng feléd.*

Mindenütt láthatatlan.

Mindenben látható.

(Rónay György: Jelenlét)

Kis János

Ünnepi alkalmaink

Ápr. 18. (csüt) 10 óra – Nagycsütörtök
Rendhagyó úrvacsorai és áldás-istentisztelet

Ápr. 19. (pé) 10 óra – Nagypéntek
Istentisztelet és passióolvasás

Ápr. 21. (vas) 10 óra – Húsvét ünnepe
Ünnepi istentisztelet és úrvacsora

Ápr. 22. (hé) 10 óra – Húsvét 2. napja
Ünnepi istentisztelet és úrvacsora

Húsvét ünnepén 9 órakor Helvécian, 14 órakor Kerekegyháza, 15 órakor Orgoványban, húsvét 2. napján 9 órakor Kiskunfélegyháza tartunk úrvacsorás ünnepi istentiszteletet.

Hitmélyítő csendesnap Pestszentlőrincen – nem csak „piliscsabaiknak”

A júniusi piliscsabai csendeshét jelenlegi szervezői (köztük *Hulej Enikő* lelkész-nőnk) olyan ötlettel ajándékoztak meg bennünket, hogy évközi találkozást is meghirdettek. Így került sor február 2-án Pestszentlőrincen az első hitmélyítő csendesnapra *Egyház a világban* címmel. A fogadó gyülekezet nagy szeretettel és sok finomsággal vett körül bennünket. Kecskemétről nyolcan vettünk részt ezen az alkalmon.

A Krisztus-követés teljes, kizárólagos életvitelt jelent! – ennek a felhívásnak kifejtését hallottuk az előadásokból, igehirdetésekből különböző megközelítésekkel. A keresztyén élet velejárója a harc (polémia) a Sátán ellen, az örködés (apológia) az Isten igéje és Jézus tanítása mellett, valamint a misszió, amit a Sátán munkásságával szemben végzünk.

A küzdő egyházzól szólt *Győri Gábor* helyi esperes reggeli áhítata a Fil 1,29–30 igeversekre épülve. Isten aktivitását, szeretetét mutatja az a három adottság, amelyet Pál apostol bilincsek között, testileg szenvedve fogalmazott meg a fenti versekben: első adottságunk a Krisztus, második adottságunk a Krisztusban való hit, mely minden másba való hitet kizár és harmadik adottságunk a Krisztusért való szenvedés is. Ez utóbbi egy kiváltság, mert az a szenvedés szolgálatban történik. Ennek megértését a templom oltárképe is üzenete, ahol Krisztus sebeinek helyén nem vércseppeket ábrázolt a művész, hanem virágokat.

Keresztyének a világban témájú előadásában *dr. Korányi András* püspökhelyettes, lelkész teológiai, bibliai, történeti, világstatisztikai áttekintést nyújtott keresztyén őseink életéről, saját korunk jellemző kihívásairól. Minden korszak visszatérő feszültségét az adja, hogy „lejáró szavatosságú világban élünk, és az eljövendőt, az örökkévalót keressük.”

„Van-e bátorságunk vállalni azt, hogy mi

nem tartozunk a sodródó tömeghez, nem akarunk mindenáron önmegvalósítók sem lenni?” A keresztyénség „Jézus-pontos” szolgálata, egy hálózat, azaz nekünk a mennyben van polgárjogunk, a menny országának vagyunk területi képviselői. A Jézus-pontokon működő keresztyén emberek a hétköznapokban élik meg Krisztushoz tartozásukat. Szó volt a keresztyénüldözésekről, hogy a keresztyénség kisodródik a központból. Kérdés, hogyan éljük meg a kirekesztést. „Nem kérdés, hogy szembe kell menni az árral, de nem ámokfutóként, hanem úgy, mint a halak: az élet felé. Oda, ahol a túlélési pont van, oda, ahol tényleg újjászülehetnek a dolgok.”

„*Háború van, nincs békeidő* a keresztyén ember életében” – hangsúlyozta *Győri János Sámuel* lelkész hasonló című előadásában, melyben a keresztyén élet három dimenzióját és annak jelentőségét helyezte szívünkre. Benne kell lennünk a három üzemmód – harc, örködés, misszió – valamelyikében, különben szünetel keresztyénségünk. A polémia és apologia gyümölcse a misszió, mely szilárd kiállás és szeretetteljes hitvédelem nélkül nem valósul meg. Nem lehet selejtként venni a Személyes Gonoszt. Sok Isten-hívó tagadja a Sátánt. A Személyes Gonosz ellen nem elég az örködés, támadni kell, ahogyan Jézus is tette a „Távozsz tőlem, Sátán!” kijelentéssel minden alkalommal, amikor az feltartóztatta volna őt a küldetésében. Meg kell ismerni a kór-/bűnokokozót, mert mindannyian kísérhetőek vagyunk, és a Sátán mindenhol támad. Célja, hogy Istentől eltérítsen minket.

A záró igei szolgálatot – *Győzelemre ítélték lehetünk* címmel – *Hulej Enikő* lelkész-nőnk tartotta Róm 8,33–39 alapján. Megrendítő magasságát, mélységét és örömet élhettük át annak az igei üzenetnek, hogy „*Semmi sem választhat el Istent szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban...*” A szenvedésben, a magasságok-mélységek átélésekor az Isten ott van velünk, és átölel bennünket. Olyan dolgokat, amelyek az embernek helyrehozha-

atlanok, az Isten helyrehozza, mert ő az utolsó percig küzd értünk. Ha elfogadjuk az Isten nekünk kínált kegyelmét, az a legnagyobb győzelem.

A csodálatos zenei szolgálatért *Szluka Li-*

dia vak orgonistának is sokat köszönhetünk.

Oroszné Tornyai Lilla

A csendeshét időpontja: 2019. jún. 24-29.

„Ha az ÚR nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.” (Zsolt 127,1)

Gyülekezeti presbiteri nap

Különleges alkalomra gyűlt össze gyülekezetünk presbitériuma január 26-án. A tavaly megválasztott, így idén első teljes évét kezdő új presbitérium tagjai lelkészeink hívására évkezdő csendesnapra gyűltek össze. Az alkalom nemcsak időtartamában volt különleges (most a megszokott egyórás presbiteri ülések helyett öt-hat órát lehattunk együtt), hanem tartalmában és hangulatában is. Míg a hagyományos, kéthavonkénti találkozásainkon leginkább gyülekezetünk aktuális feladatairól, problémáiról esik szó, ez alkalommal inkább messzebbre tekintettünk. Visszafelé, azaz felidézve a múlt egyes momentumait, előre, vagyis a hosszabb távú tervek felé – és elsősorban felfelé: Istennek adva hálát múltunkért-jelenünkért, és tőle várva segítséget közösségünk további épüléséhez.

Némi játékos ismerkedés után, ahol az új és régi presbiterek kicsit többet megtudhattak egymásról, *Hulej Enikő* igei gondolatait hallgathattuk. A lelkész nő több bibliai szakasz köré csoportosítva gondolatait az isteni kegyelem fontosságáról, ennek mindennapi megéléséről beszélt. Rávilágított, hogy sokszor éppen mi magunk vagyunk a gátjai, hogy él tudjuk fogadni Isten Krisztusban megnyilvánuló kegyelmét, hiszen gyakran mi ragaszkodunk saját erőnkhez, akaratunkhoz vagy éppen nehézségeinkhez ahelyett, hogy Istenre hagyatkoznánk. Pedig Isten jóval többre képes az életünkben, gazdagabban meg tud ajándékozni minket, ha készek vagyunk elfogadni tőle.

E gondolatébresztőt meghitt hangulatú közös beszélgetés követte. Több presbitertársunk mesélt megrendítő történeteket életéből, amikor az isteni kegyelem vagy gondvi-

selés működését tapasztalhatta meg.

A nap második felében *Kis János* lelkész úr idézte fel az itt töltött harminc év fontosabb eseményeit. Többek között, hogy hogyan, milyen kalandos úton, emberileg véletlennek látszó események folytán kerülhetett vissza gyülekezetünk tulajdonába a Luther-palota egy része, valamint a templom melletti, a lelkészi hivatalnak otthont adó épület.

E „sikertörténeteket” hallgatva visszacsenghetett fülünkben az igei gondolatok figyelemztetése, hogy mindebben – jóllehet látszólag emberi dolgokról, épületekről, többször is megújult templomról és orgonáról volt szó – Isten akaratát és kegyelmét lássuk meg. A címként választott szoltárvers egyaránt igaz gyülekezetünk anyagi, fizikai, infrastrukturális és lelki épülésére is. A lelkészek és a presbiterek felidézett emlékei mind arra világítottak rá, hogy egyéni és gyülekezeti életünkben is azok az emberi szándékok jutnak jó eredményre, melyek mögött Isten akarata is ott van.

Az alkalom zárásaként *Rosta Izabella* lelkészjelölt mutatta be eddigi életpályáját egy fényképes összeállításon keresztül.

Összességében egy meghitt, testvéri, családi hangulatú napot tölthettünk együtt, ahol a presbitertársak közti személyes kapcsolatok is épülhettek, mélyülhettek. Hiszem, hogy egymást jobban megismerve gyülekezeti életünkért is jobban tudunk tenni, arról együtt gondolkodni. Bízom benne, hogy ez a nap nem egyszeri alkalom volt, hanem hagyományt teremtve, egyéb gyülekezeti alkalmak mellett, ebben a körben is összegyűlhetünk évente egy-két ilyen alkalomra.

Ittész Ádám

Hittanverseny

A Magyarországi Evangélikus Egyház évente megrendezett hittanversenyén gyülekezetünkől idén három csapattal indultunk. A megyei fordulón 2. helyezést érték el a 3–4. osztályosok (*Hajkó Bálint, Kálmán Simon, Katona Bálint, Vass Botond*) és az 5–6. osztályosok (*Fülöp Dorka, Kiss Adrienn, Kolozsvári Boglárka, Sárkány Emma*). A 7–8. osztályosok (*Ittész Márta, Katona Léna, Pethő Sára, Rozmán Endre*) megnyerték a megyei fordulót, így továbbjutottak a döntőbe, ahol 2. helyen végeztek.

Megyei forduló

Március 9-én, Soltvadkerten rendezték meg az országos hittanverseny megyei fordulóját. Gyülekezetünkől egy-egy csapat vett részt a 3–4., az 5–6. és a 7–8. osztályosok versenyén.

Nagy reményekkel indultunk útnak szombat reggel. Soltvadkerten az evangélikus általános iskolában zenés áhítattal indult a nap. Ezután megkezdődött a csapatverseny korosztályonként. Sok különböző feladatot kaptunk, ami könnyű és nehéz is volt egyben.

Miután ezzel végeztünk, következhetett a játék, majd az ebéd. *János* bácsi meghívott bennünket a közeli híres cukrászdába egy gombóc fagyira. Szerencsére jó volt az idő.

Fagyizás után visszamentünk az eredményhirdetésre, amit már izgatottan vártunk.

Ezen a délutánon még volt lehetőség táncolásra, játékra, és aki szeretett volna, az tetováltathatott is. Találkoztunk *Endreffy Mátéval* is, aki tavaly a kecskeméti gyülekezetben volt hatodévesként gyakorlalon.

Ez a nap számunkra sok örömet hozott, és élményekkel telve tértünk haza. Bízom benne, hogy jövőre is lesz alkalmunk részt venni a versenyen.

Köszönjük *Enikő* néni munkáját és idejét, hogy a felkészítésben segített bennünket, és ilyen szép eredményeket értünk el!

Kiss Adrienn

Országos forduló

Március 30-án kora reggel indultunk el a kis csapattal. A kocsit alatt picit ismételtünk, de nagyrészt csak beszélgettünk. A hosszú út után elgémberedett tagokkal, de annál lelkesebbek érkeztünk meg az Evan-

gélikus Hittudományi Egyetemre. A regisztrálásnál akadt egy kis gondunk a csapatnévvel, ugyanis nehezen tudtuk eldönteni, milyen néven lépünk színre. Végül maradt a „régí”: A Költő és Angyalai (csodás név!).

A regisztráció után a teológus otthon pincéjébe mentünk, ahol egy barátságos teremben találtunk futópadot, különböző edzőgépeket és kényelmes foteleket. A nap nagy részét ott töltöttük és beszélgettünk, mivel a felsősök versenye csak délután kezdődött.

Tíz órakor megnéztük az állatshowt, amelynek során különböző állatokat mutatott be egy rendkívül jó humorú férfi. Láthattunk egeret, patkányt, nyestet, borzot, vakondot, kutyát és még rókát is. Az előadás után az ebéd következett; szendvics volt almával és müzliszeletekkel.

A késői kezdés miatt már kissé lefáradtunk, de mikor elérkezett a versenyünk ideje, megpróbáltuk a legjobbat kihozni magunkból. Az első két feladat elszomorított, mivel mindkettő igazán nehéz volt és sok pontot veszítettünk, de sikeresen visszahoztuk a hátrányt a többi feladattal. Volt egy plusz „feladat” is, aminél csak pihenni kellett, de nem értettük, mi történik, ezért kicsit össze voltunk zavarodva.

Miután mindegyik feladatot megcsináltuk, úgy éreztük, talán meglesz a dobogó.

Még egy óra volt hátra az eredményhirdetésig. Amikor bementék a harmadik helyezettet, elkeseredtünk, de legnagyobb meglepetésünkre másodikként minket hívtak ki. Esméletlenül örültünk! Átvettünk jutalmunkat, és hálásak voltunk *Enikő* néninek, hogy felkészített és Istennek, hogy a verseny alatt is velünk volt és megsegített minket!

Pethő Sára

„Zengjetek Ő hatalmáról...”

Március 1-jén délután ökumenikus világitanapra gyülekeztünk templomunkba. Az előkészületek már hetekkel az alkalom előtt megkezdődtek, hiszen a felekezetek képviselői (református, római katolikus, görög katolikus, baptista, evangélikus részről) péntek délelőttönként találkoztak, hogy a kijelölt időpontra mindent szép rendben összeállítsanak.

Idén a szomszédos Szlovénia asszonyai határozták meg az imanap témáját, melynek mottóját ezt az ígét választották: „*Jöjjetek, mert már minden készen van!*” (Lk 14,17)

Hogy valóban minden készen legyen, szükség volt olyanokra, akik a szlovén asszonyok bizonyágtételeit és imádságait az alkalom során megszólaltatják. Szükség volt valakire, aki ezt a természeti csodákban és hagyományokban gazdag országot bemutatja mindazoknak, akik a hívó szót meghallva eljönnek közénk ezen a napon. Szükség volt dolgos kezekre, amelyek izlelhetővé formálják a szlovéniai konyha receptjeit, és amelyek előkészítik a szeretetvendégség helyszínét. Szükség volt igehirdetőre is, aki a nagy vacsora példázatának üzenetét mai hangon, a mai hallgatóság számára érthetővé teszi. Szükség volt hangszerre, amely a régi és az újonnan megtanult énekeket kíséri. Szükség volt valakire, aki összefogja az előkészületeket és levezeti az alkalmat.

De a legnagyobb szükség most is az Úr

Jézusra volt, aki Lelke által összehangolta a sok egyéni hangot, aki indította mindazokat, akik végül eljöttek az alkalomra, köztük azokat a fiatalokat is, akik szokásos ifialkalmuk helyett ezen a napon a felnőttek soraiban foglaltak helyet, velünk együtt hallgatva a bizonyágtételeket, velünk együtt imádkozva, énekelve, hallgatva az Ige üzenetét, részesülve a szeretetvendégség ajándékában.

A résztvevők adományai – melyekért ezúton mondunk köszönetet – idén a Magyar Pünkösdi Egyház Hajlék Missziós Gyülekezetét támogatták.

A világitanapra való emlékeztetőül álljon itt az akkor újonnan megtanult – a szlovéniai szervezők által erre az eseményre komponált – ének szövege:

Urunk, mindig mellettünk állsz, naponta gazdagítasz, Ha a jövőre tekintünk, Te kegyelmed tűnik fel.

Uram, szólj hozzánk a mennyből, napfényeddel melengetsz, Holdban, csillagokban látunk, felragyogsz minden reggel.

Hegyek, folyók és tengerek, Te hangodat hallatják, Így viszel át az életen, mindenkit karodba zársz.

Istenünk, Te ránk tekintesz, Rólunk nem feledkezel, Jöjjenek bár nehéz idők, életünkben ott leszel.

Refrén: //: Zengjetek Ő hatalmáról, zengjétek ezt jókedvvel. Hadd zengjen ez szerteséjjel, mindörökké énekd! ://

Lázár Anikó

Gyülekezeti munkatárs-képzés – avagy hogyan lehetünk mi is csapatjátékosok

Vendégek vagyunk a saját gyülekezetünkben – vagy olyan tagjai, akik maguk is aktívan alakítják a közösséget? Látogatók, akik a vasárnapi istentiszteletet színházi előadásnak tekintik, és akik étlapról szeretnének rendelni – vagy kukták, akik a szakács keze alá dolgoznak a menü elkészítésénél, és akik ráadásul még az étel szétosztásában is

segédkeznek? Csak részesedni akarunk a „javakból” – vagy azon munkálkodunk, hogy mások is részesedhessenek belőlük?

Ilyen és ehhez hasonló provokatív kérdésekkel szembesülhettek a legutóbbi *evangélikus-református teológiai esték* sorozat közepe alkalmának résztvevői március 20-án, szerdán egyházközségünk tanácstermében.

Mintegy ötvenen hallgatták meg *Gáncs Péter*, a Déli Egyházkerület nemrégiben nyugdíjba vonult püspöke *Nem jó a lelkeseknek egyedül szolgálni – Képezzünk mellé munkatársakat!* című előadását. A jelenleg egyházunk gyülekezeti munkatárs képzésének koordinálásával megbízott előadó abból indult ki, hogy ugyan a lelkeszi szolgálat sok területe specifikusan csak szövegeket végezhet – egy gyülekezet működése-működtetése mégis csapatjátékot feltételez.

Ezt már az apostolok is felismerték, amikor az első gyülekezetek megalapításakor bevezették a munkamegosztást; diakónusokat választottak, akik tehermentesítették az apostolokat a nem szigorú értelemben az evangélium hirdetése körébe tartozó feladatok alól.

Ahogy a nyáját nem a pásztor szaporítja, úgy a gyülekezeti tagok hívogatása, utánajárása stb. nélkül sem gyarapodhat egy közösség. A fogyasztói gyülekezet önmagát is elfogyasztja; nemcsak képletesen, hanem számszerűen is – hívta fel a figyelmet mindannyiunk felelősségére Gáncs Péter.

Keresztységünkben mi magunk is a tanítványságra és a tanítvánnyá tételre kaptunk elhívást. Mindehhez a lelkesedés nélkülözhetetlen, de nem feltétlenül elégséges. (Ahogy egy tréfás megjegyzés is rámutat:

amit az egyházért teszünk, azt rendszeren csináljunk vagy csak „szolgálatból”....?) Gondoljunk csak Jézusra: a tanítványait nemcsak elhívta, de képezte, tanította – sőt vizsgáztatta is – őket!

Ezen gondolatok tükrében dolgozta ki egyházunk már évekkel ezelőtt a gyülekezeti munkatársképzés rendszerét, amely ez évtől némiképp megújult formában folytatódik. Ennek – mint azt Gáncs Péter ismertette – három pillére van: presbiterképzés, evangélicizációs és missziói képzés, valamint szakirányú gyülekezeti munkatárs-képzés. Utóbbi mostantól négy szolgálati területet fed majd le: gyermekmunka – a növekedő gyülekezetekért; ifjúsági munka – a befogadó gyülekezetekért; szeretetszolgálat – a gondoskodó gyülekezetekért, gyülekezetmenedzsment – a felelős gyülekezetekért. (*A tanfolyamokról a <https://gyulamis.lutheran.hu/gyulekezeti munkatarskepzes> címen lehet bővebben tájékozódni.*)

Előadása végén Gáncs Péter nyolc prioritást fogalmazott meg a tekintetben, mire van szüksége egyházunknak a következő ötszáz évben: megerősítő vezetés; ajándékalapú szolgálat; szenvedélyes lelkiség; hatékony struktúra; inspiráló istentisztelet; holisztikus kicsoportok; szükségletorientált evangélicizáció; szeretetteljes kapcsolatok.

A püspök a bencések jelmondatával zárta gondolatait: Ora et labora et lege, vagyis imádkozzál, dolgozzál és olvassál!

Zsolczainé Vitális Judit

Kemencére gyűjtöttünk

Április 6-án került sor templomunkban arra a jótékonsági hangversenyre, melynek bevétele a munkahelyemül szolgáló pszichiátriai osztály nappali kórházának új kemencéjét támogatta. Részlegünkön azoknak a krónikus pszichiátriai betegséggel élőknek nyújtunk átmeneti vagy hosszabb távú segítséget, akiknek állapota kórházi kezelést már nem igényel, de mindennapjaikhoz, felépülésükhöz további támogatásra van szükségük.

A délután története január 8-án indult: aznap jutott el hozzánk a hír a kórházba,

hogy a művészetterápiás foglalkozásokon használt régi kemencénket már nem sokáig üzemeltethetjük egészségkárosító volta miatt. A kezdeti ijedelem után villámgyorsan megfogalmazódott bennünk, hogy ami tollunk telik, mindent megteszünk egy újért, mert nélküle sokkal szegényebb lenne az általunk nyújtott ellátás. Percek alatt kipattant egy jótékonsági rendezvénynek a gondolata is a fejünkéből. Természetesen az ötlet önmagától nem válik valósággá, rengeteg szervezésre és sok-sok ember segítségére volt szükségünk.

Az első leküzdendő akadály a helyszín volt. Pár óra múlva kétségbeesetten hívtam lelkész urat, aki azonnal igent mondott kérésünkre. Óriási kő gördült le a szívemről. Ez a gyönyörű templom, amely személyes életemnek annyi fontos eseményéhez, az esküvőnkhez, gyermekeink keresztelőjéhez és konfirmációjához nyújtott biztos hátteret, most a szakmai életemben fog támaszként szolgálni.

Hadd idézzem ide a jótékonysági alkalmon elmondott gondolataimat:

Ahogy haladtunk a cél felé, döbbenet tapasztaltuk, hogy a bennünk „hivatalból” megszületett energia, elszántság milyen sokakat ragadott magával: futótűzként terjedt a hangverseny híre, kevés embert hagyott hidegen, mindenkit lázba hozott. Hát persze, hiszen kemencéről volt szó!

Vajon mi indította el és táplálta ezt a lelkesedést? Vajon mit is szólított meg bennünk a kemence szó? Mit is jelképez számunkra, mit mozgat meg a lelkünk mélyén, ha meghalljuk ezt a kifejezést? És amit szimbolizál, miért olyan fontos a nappali kórházunk mindennapjaiban? Mi is a kemence?

Ha a búbos kemence alakjára gondolunk, odút, barlangot idézhet fel bennünk, ahol elődeink menedéket, védelmet találtak a világ nehéz dolgaival szemben. De a formája felidézni egy gyermekét váró nő alakját is, aki a szíve alatt egy új reményt és lehetőséget hordoz. Annak idején a kemence általában a ház középpontjában helyezkedett el, melegével – maga köré gyűjtve az ott élőket, segítve őket közösséggé formálódni. A kemence célja pedig, hogy a benne égő tűz erejével átalakulások jöjjenek létre, melynek során kiséül a kenyér, az élet szimbóluma, vagy kiégetődnek a formálható agyagból azok a kerámiatárgyak, melyek szépek, tartósak, értéket jelentenek.

Mindezeket együttesen próbáljuk erőnkhez, tudásunkhoz, tehetségünkhöz mérten nyújtani mi is azoknak a nappali kórházban, akik odatalálnak hozzánk. Menedéket, mint a régi barlangok. Lehetőséget, mint a világra jövő gyermekek. Közösség-

formálást, mint a ház közepén meleget adó kemence. És a tűz, azaz a szeretetünk és tudásunk erejével olyan átalakulást, melynek eredménye szép, tartós és értékes.

A gyülekezet a helyszín biztosítása mellett még számtalan módon segített végigmennünk a célig vezető úton. Először is a választott darabunk, melynek eljátszása során a betegségük által megtört betegeink pont az áltelt élményeik miatt hitelesen játszották el Jézus szenvedéstörténetét, egy evangélikus honlapról származik. Lélekemelő volt a próbák során, hogy nemcsak én, de betegeink is szinte hazaérkeztek a templomunkba, ahol mindig szeretettel fogadtak bennünket.

A nagy napon felemelő volt látni a testvéreket is a nézők soraiban. Mindvégig éreztem a támogatásukat, szeretetüket, és az értünk mondott imák erejét is, melynek eredményeképpen zsúfolásig megtelt a templom.

Januárban senki sem fűzött hozzá sok reményt, hogy valóban össze tudjuk gyűjteni az új kemence árát, csak én hajtogattam kitartóan, hogy áldás lesz ezen a napon. Hiszen az Útmutató azt üzenté április 6-ra: „Tudom, [Uram,] hogy mindent megtehetsz, és nincs szándékod, melyet meg ne valósíthatnál.” (Jób 42,2)

...és a kitett ládikába aznap délután 1 millió 2 ezer forint került, a kórház alapítványára érkezett utalásokkal együtt pedig szinte hiánytalanul összejött a januárban olyan elérhetetlennek tűnő 1,6 millió forint.

Dr. Lehoczky Szilvia

Gyerekszaj

Lilla (5) énekel a nárciszoknak: „Ti vagytok a legszebbek, dicsőség az Istennek.”

Rendet raktam kicsit a gyerekszobában. Emma (2) nyugtázza a dolgot: „Anya elpapolt.”

Apa arról beszél, hogy a diákok körében nincs fegyelem. Később kérdezem Annát (akkor 4 és fél éves), hogy náluk mi a helyzet az óvodában e tekintetben: „Nálunk van kegyelem!” (Végtére is egyházi óvoda.)

Zs.V.J.

Magánygyónás

Amikor a konfirmációs felkészülés során elérkezünk a gyónáshoz, mindig nagy megdöbbenésüknek adnak hangot a fiatalok. A kátéból ugyanis a következőt tudjuk meg: *Az evangélikus egyházban kétféle gyónás van: a gyülekezeti gyónás, amely a gyülekezeti istentisztelet keretében és a magánygyónás, amely a lelkész előtt négy-szemközt történik.*

Azt, hogy mi a gyülekezeti gyónás, a templomba járó gyerekek jól tudják. Az úrvacsora előtt felállnak azok, akik élni kívánnak az Úr szent testével és vérével, és együtt válaszolnak a gyónási kérdésekre. *Vallod-e magadat bűnösnek, és ezért kárhozatra méltónak? Vallom. Bánod-e igazán bűneidet? Bánom. Megbocsátottál-e mindazoknak, akik vétkeztek ellened? Megbocsátottam. Igyekezel-e ezután Isten akarata szerint élni? Igyekezem. Hiszed-e, hogy Isten a Krisztusért megbocsát a megtérő bűnösnek? Hiszem.*

Azt tudjuk, hogy ez fontos, hiszen ahhoz, hogy bűnbocsánatot kapjunk, először szembesülnünk kell a bűneinkkel; felismerni és megvallani azokat Isten színe előtt. És boldogan nyugtázzák a felnőtt gyülekezeti tagok közül is sokan: „Milyen jó, hogy mi nem vagyunk katolikusok, mert szegényeknek fel is kell sorolniuk a pap előtt a bűneiket! Milyen jó, hogy nálunk nincs ilyen!”

Nagyot tévedünk, ha így gondolkodunk! Nálunk, evangélikusoknál is van magánygyónás – lásd a fenti megdöbbentő mondatát *Konfirmációs kátéknak!* –, csak éppen nem kötelező élni ezzel a lehetőséggel. Van azonban, aki megteszi, amikor úgy érzi, a bűne annyira nyomasztja, hogy nagyobb bizonyosságra van szüksége, mint amit az általánosan elmondott bűn-

vallás során átél.

Vannak az életben olyan helyzetek, küzdelmek, mélységek, amikor szükségünk van lelki vezetőre, aki az Isten előtti imádságos csendben mellénk áll, és segít abban, hogy tisztában lássunk, kapaszkodót találjunk; kimondjunk, letegyünk, elfogadjunk... S adott esetben egy lelkigondozói beszélgetésben is felmerülhet, hogy *konkrét* bűnöket kell néven nevezni és megbánni, és egészen *konkrétan* el kell fogadni a feloldozást, hogy az új élet valószínű lehessen számunkra.

Jó, ha úgy érkezünk meg az úrvacsorai istentiszteletre, hogy előtte (aznap reggel vagy a megelőző estén) végiggondoltuk a tetteinket és Isten előtt *konkrétan* megvallottuk mindazt, ami terheli a lelkiismeretünket, sőt bocsánatot is kértünk attól a személytől, akit megbántottunk. Előfordulhat azonban olyan helyzet, amikor jobban átéljük a bűn mélységét és a feloldozás nagyságát, ha – vállalva a szegénykezést is –, egy embertársunk, a lelkészünk előtt is kimondjuk: *ezt* tettem, megbántam, kérem az Úr bocsánatát.

A lelkészt köti a titoktartás. Biztosak lehetünk tehát abban, hogy amit lelkipásztori beszélgetésben vagy a magánygyónás során elmondunk, arról a lelkészünk egyedül csak Istennel beszélhet – amikor imádkozik értünk...

Hulej Enikő

Vendégek Finnországból

Máj. 24–25-én a finn *Hyvinkää* gyülekezetből húsz testvér látogat el hozzánk.

Pénteken délután városnézésre és közös vacsorára várjuk őket, szombaton délelőtt pedig szabadtéri programot tervezünk, amit ebéddel zárunk.

Szeretettel hívjuk a találkozóra gyülekezetünk érdeklődő tagjait is!

Lélekzet - A Kecskeméti Evangélikus Gyülekezet hírlevele - 2019/1. szám - Húsvét

Szerkesztő: Hulej Enikő. Olvasószerkesztő: Zsolczainé Vitális Judit.

Lelkési Hivatal címe: 6000 Kecskemét, Arany János u. 1. Telefon: 76/323-506; mobil: 20/824-3391; e-mail: janos.kis@lutheran.hu; hulejeniko@gmail.com. Honlap: <http://kecskemethi.lutheran.hu>

Soli Deo Gloria közhasznú alapítványunk adószáma: 19049498-1-03

Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035